

Tekintetes Uram!

Bossána meg nekem, hogy ilyen egyszerű
papírra vetem le a soraimat, de ennek
a lehetőségnek is örülök, hogy
"szót sor sor alá tapogatom" tudok írni,
"hernyedést vizsgálva a papíron".

Köldök vagyok, magyar költő, aki "oly
korban" élt, amelyben megtagadták,
hibásították.

Tekintetes Uram is megtapasztalta
a fogásomat, de tudja Isten... "Ó, régi
börtönök nyugalma, szép / és régiindoi ren-
vedés, halál / költőhalál, feankölt és
hóni kép, / tagolt beszéd, mely haligabót
talál, - / mily miszki már, + semmiségbe
kép, / hi most mozdalmi met." Hisz em-
zacsankom fel-felmondja a szolgálatot,
de irók, irók, amíg sejtleg ki nem hull
dermedt nyajaim közül, mert írnom kell!

Tekintetes Uram, aki annyit allokált
a magyar inodalomért, aki aláírtat
meghajolt az ifjú Kisfaludy Károly előtt,
ahogyan Orsai Petrich lepen láthatjuk,
ki tudja, Ön melkül létezne-e korunk-
ban magyar inodalom, magyar kultúra?

Tudja-e, Tekintetes Uram, hogy külf-
faluya már nem Magyarországon van?
Hogy erre a sorra jutott Frank
János, Koztolányi Dezso, vagy ahit
málik jobban ismeri, Kármán József
Külföldi helye is? Koztolányi Dezso is a
reprezentatív rajongott. A "fentebb szil"
magyarulban elfarult, a neje ravaly
a "csin" helyét elfoglalta a jegyzék,
"az öklök évei".

Inok. "It köld is, a macska mielőlt
és az eb vonit". Inok, mert Tekintetes
Uram példája erre büzdít. Ifjúként

sodort az új stílus, a formabontás,
az ifjúság örök lázadása. De ahogy
elbomlott a horizont, megtaláltam
az önök, a klasszikus formákat,
és a Téliutolsó Úr szeme talán fel-
csillanna, rá'm ismerne, ha szólék, és
megmondaná, ki vagyok.

Súlyos örökséget cipelek. Születem
anyám és testvérem életébe került.
Mióta megtudtam, gyötör a laktóme-
ret, egyszer meg kell fizetnem az
áldozatukat. És áldozatot kell
hoznom, a véremet ontanom azért
is, hogy bizonyítsam: magyar vagyok,
én is fel tudom áldozni az életemet
a hazáért, itt születtem, itt szeretlek
meghalni. A Téliutolsó Úr is megírta,
amikor meglátta a mihályi hegy-
ket, nekem is megdöbbant a szívem,

amikor átléptük a magyar határt.
Talan... talan báblelem. Talan van
a feleségem, talan megvan az otthonom
Talan.

A Feketeleves Mű ismételti ezt az érzést,
talán lenni az otthonról, bár az Ön
fogsága más volt. En "költő vagyok
és senkinek se kellet", csupán azért,
mert enidomra születtem. De magamul
gondolkoodom, magamul isok! Magyar-
ország a hazám! "költő vagyok, hi van
máglyára jó, / mert az igazra tánu."

Talan egyszer lesz, aki nemcsak olvassa
de meg is érti a verseimet. En vagyok
az, "dit végül is megölnek, / mert maga
rosszom ölt." Igen, ezem, ez lesz a
vége, bár az életörvén től-tákosik
bennem, de megzek, onal megzek, néha
esztelenül reménykedve, de a létam
f mellyen tudom, mi lesz a rossom.

Telkiutetes Ur, tudja-e, hogy erdeemes
volt fardosnia? Mar nemcsak az
Orpheus es az Urania vannak, hanem
Új Idők, Nyugat, Kelet Nepe is napi-
lapok is! Eggetemek vannak Magyar-
országban, en Szegedre jártam, de voltam
Párisban is, s de gyönyömi volt ott
iffjainak lenni! Van tudományos Aká-
demiaink, van kötelező nevelés,
sok minden, amelyből a Telkiutetes
Uram álmocott, megalbult. A fardos
gyönyömi, a bálványozásban
találkozunk az indok, a dőlök, de
hangulatok bishocomaibban bálványozás
alatt is neveltünk, felolvasnak a
verseinket. Ezek az emlékek éltek
nek. Ezek nevetnek bülémi a
habont. Fajdalmas haragomban
emlégettem Márium profetát, Esaiást, 5.

verjél végig göcsörtös bottal ezt
a rossz nemzedéket, mondjanak
atkat ... szegye is írta Vörösmarty
dichály? "Ita emberfaj sörbajfog-vele-
mény: Miúrcsen nemely! miúrcsen nemely!"
Most rosszabb terjed a levegőben,
úint a 1831-es kolera, ez pestis, és
a lelket pusztítja.

Tekintetes Uram, én kiértem abban,
hogy elődmeszkultúrát alakítani,
továbbadni. It mi magyar nyelvűt
maga esoda. Írtam én is játékos,
rímes osacokaságokat, ritmikus-
bűvés-bajos verseket, de az utóbbi
időben rímes metrumok maradnak
ki belőlem, eclogákat írtam Vengliu
modorában először, Elsőbb más formákba
keltősdgkeljes hexameterek, a lelegzet
ritmusalt lövelés mibelangizált

alexandriok formálódtak reménytelen
fogszárgomban. De holam. Inok. Toupa
ararával, a szívem vérevel, a ha-
ragom pirtjével, írni, amíg éltek!

Habon' van, de véget e' majd. Minden
véget e' aminek kezdete is volt.

Ma' nem tarthat sokáig. Remélt
szegény ennek a kis falunak a
neve: Szentkirályszabadja. Talán...
én is megszabadulok. Itthon vagyok.

Köszönöm a Telnitkes Kaxinczy
Terencé kímát a példát, élete példáját!
Talán én sem életem hiába, és
az utódom úgy megtart halás em-
lekezetében, mint a Telnitkes
Máté.

Pályázási idővelletel:

1944 kinc éreln

Ladányi Önkéntes

P.S. His noteszom verseit, kérem, olvaso-
el, szívesen ve'kérleké'it várom.
Csóktele híve: R. M. 4.